

+

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΝ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΓΟΡΤΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

* * *

Ποιθεὶς ἐν ᾿Αγίῳ Ὄρει τοῦ ᾿Αθωνος

* 1994*

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΕΥΜΕΝΙΟΝ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΓΟΡΤΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

* * *

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός 142

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἥλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

εἶτα τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν τῆς Γορτύνης ἱερὸν ποιμενάρχην,
καὶ πεπλησμένον ἐκ Θεοῦ, θαυμασίοις,
Εὐμένιον ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες θερμῶς·
ὥς πατὴρ τὰ τέκνα σου, ἱεράρχα Κυρίου,
φύλαττε καὶ χάρισαι,
αἰτημάτων τὴν λύσιν,
ὅπως τιμῶμεν μνήμην σου σεπτὴν,
Κρῆτες καὶ πάντες, ἱκέται σου Ἅγιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τὶς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων,
τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους,
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλυνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἔστιν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

"Τὸν Κύριον εὐμένισον εὐχαῖς σου Πάτερ. Ἀ(θανάσιος)".

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Εὐμένισον Πάτερ τὸν ἀγαθόν, Δεσπότην εὐχαῖς σου, ὃν τῷ πλήθει ἁμαρτιῶν, ὡς δοῦλοι ἀγνώμονες λυποῦμεν, καὶ ἐντολὰς τὰς αὐτοῦ παραβλέπομεν.

Ὑπόθεν τὸ χάρισμα εἰληφώς, ἐκ παίδων τρισμάκαρ, ἀγαπήσαι τὸν Ἰησοῦν, ἀγάπην καρδίαις θεῖε Πάτερ, τῶν σῶν τεκνίων Κυρίου ἐμφύτευσον.

Μαράνας ἀσκήσει τὰ τῆς σαρκός, δυσκάθεκτα πάθη, ἀπεφάνθης θεῖος ναός, Δεσπότης Εὐμένιε ἀγνεία, ἣν χορηγήσας τοῖς πόθῳ αἰτοῦσί σε.

Θεοτοκίον

Εὐφραίνεται Δέσποινα ἡ ψυχὴ, εἰκόνα σου θείαν, ἀτενίζουσα καὶ ἰσχύν, λαμβάνει τροποῦσα τὰς δυνάμεις, τῶν ἐναντίων φωνοῦσα τὴν κλῆσίν σου.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοῦν οὐράνιον ἔσχες, ἀγγελικὸν φρόνημα, διὰ τῆς ἀσκήσεως
πάτερ, ἀπὸ νεότητος, ὅθεν ἀξιώσον, ἡμᾶς φρονεῖν τὰ Κυρίου, τούτῳ
ὑποτάσσοντες, πάντα φρονήματα.

Ἰερὰν ὡς θυσίαν, τῷ Ἰησοῦ ἔφερες, καθ' ἑκάστην ὅσιε Πάτερ,
βίαν τῆς φύσεως, διὸ καὶ εἵληφας, τὴν κυριότητα ταύτης, ἧς ἡμᾶς
ἀνάδειξον, κυρίους πάντοτε.

Σωτηρίαν ποθήσας, τῆς σῆς ψυχῆς Ἅγιε, ταύτην διὰ χάριτος
θείας, σαφῶς ἐπέτυχες, καὶ κατηξίωσαι, πολλοὺς προσφέρειν Κυρίῳ, ἐν
οἷς συναρίθμησον, ἡμᾶς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Οὐρανούς φθειρομένους ὑπερβολῇ ἤλασας, Δέσποινα βαστάσασα
κόλποις, σοῦ τὸν ὑπέρλαμπρον, Ἥλιον Κύριον, γῆς οὐρανῶν τε καὶ
πάντων, Ὅν φωτίσαι πρέσβευε, ψυχῆς τὸ σκότος μου.

Διάσωσον, σαῖς εὐμενέσι πρεσβείαις, τοὺς προσπίπτοντας εἰκόνι
σου τῇ θεία, πρόεδρε Γορτύνης, Εὐμένιε τρισμάκαρ.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Κοινὸς πρεσβευτῆς, πιστῶν ὢν Εὐμένιε, αἰτήσεις Χριστῷ,
προσάγαγε δεόμενος, τῶν ψυχῶν τὰ πάθη ἰάσασθαι, καὶ υἱεὶαν
δωρήσασθαι πάσχουσι, σωμάτων, παντοίοις ἀρρωστήμασι.

Ωιδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Νοητὸν ὄφιν σύντριψον, ὥσπερ ἱεράρχα Κυρίου δράκοντα, αἰσθητὸν ποτὲ κατέκαυσας, ταῖς πυριφλιγέσιν ἱκεσίαις σου.

Τιτρωσκόμενον βέλεσι, φύλαττε Εὐμένιε καθ' ἐκάστην με, ὡς ἀσπίδα τὰς πρεσβείας σου, κατ' ἐχθροῦ καιρίως προβαλλόμενος.

Οὐρανῶν μοι ἀπέκλεισα, τὴν ὁμβροτοκίαν αἰσχίσταις πράξεσιν, ὡς Ἥλίαν ἄλλον ἔχων σε, ἱκετεύω Πάτερ πλησον νάμασι.

Θεοτοκίον

Νοητῶν φύσις ἅπασα, σὺν τῶν αἰσθομένων χαίρει Θεόνυμφε, ὅτι τέτοκας τὸν Κύριον, πεπτωκότα κόσμον ἀναπλάσαντα.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Κρήτης ἱερέ, ποιμενάρχα κράτος δώρησαι, κατὰ δαιμόνων τοῖς ἱκέταις σου, ὅπως ἐνθέως, εὐφημῶμεν προστασίαν σου.

Ὑλῆς δυσαχθοῦς, τὴν λερναίαν ὕδραν φόνευσον, δρακοντοκτόνε ἀγιώτατε, ψυχὰς σῶν τέκνων, ἀφανῖσαι ὅλως θέλουσιν.

Ῥεῖθρα ποταμοῦ, θείου Πνεύματος ὑπάνοιξον, καὶ Θηβαῖδα καταδρόσισον ψυχῶν, ἵνα κομῶμεν, ἀρεταῖς πάτερ Εὐμένιε.

Θεοτοκίον

Ἰθι πρὸς ἡμᾶς, κινδυνεύοντας Θεόνυμφε, καὶ προστασίαν αἰτουμένους σου, τῶν ψυχωλέθρων, παραπτώσεων ἐκλύτρωσαι.

ᾠδὴ ζ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁ βίος μου, δυσμενὴς ἐκ πράξεων, καὶ ἡ γνώμη ἀντιπράττει Κυρίῳ, ὅθεν βοῶ, ἱεράρχα Γορτύνης, φορὰν πραγμάτων ἀλλάξαις εὐχόμενος, καὶ ἴδοι με ὁ Δικαστής, εὐμενῶς ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Νουθέτησον, ταῖς εὐχαῖς σου Ἅγιε, πῶς ἀρέσωμεν Δεσπότη ἐν πᾶσι, καὶ νουνεχῶς, πῶς παγίδας δολίου, κατασυντρίβειν καὶ πράττειν τὸ θέλημα, τὸ ἅγιον καὶ ζωηρόν, Νομοθέτη συνᾶπτον Εὐμένιε.

Ἐδόξασας, Ἰησοῦν δοξάσαντα, σὲ ποικίλοις θαυμασίοις τρισμάκαρ, καὶ πρὸς νομάς, σωτηρίους σὴν ποιμήνην, ὡς ποιμενάρχης καλὸς καθωδήγησας, ὁδήγησον Πάτερ καμέ, Βασιλείας Χριστοῦ εἰς σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Ὑπέδειξας, τίνι τρόπῳ Δέσποινα, ὁμοιοῦται ἡ ψυχὴ τῷ Δεσπότη, ὑποταγῇ ταπεινόφρονι ὅλως, καὶ κρυφιότητι τρόπων ἐν ἅπασιν, ἀξίωσον οὖν καὶ ἡμᾶς, ταπεινοῦσθαι ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος.

Διάσωσον, σαῖς εὐμενέσι πρεσβείαις, τοὺς προσπίπτοντας εἰκόνι σου τῇ θείᾳ, πρόεδρε Γορτύνης, Εὐμένιε τρισμάκαρ.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Ἀρετῶν στολισμῷ παριστάμενος, τῷ Δεσπότη Εὐμένιε χειρὰς σου, αἶρε θείας, ἐξιλεούμενος Αὐτὸν ὑπὲρ πιστῶν, τὴν σὴν καλουμένων ἀρωγὴν, καὶ αἰτουμένων φωτισμόν, ἐκ τοῦ βίου σκοτώσεως. Τάχυνον ἱεράρχα, δεῖξον τὴν πατρικὴν σου, ἣν πρὸς ἡμᾶς τοὺς δυσμενεῖς, ἔχεις πάντοτε ἀγάπησιν.

Προκείμενον. Οί ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην...

Στίχος. *Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ...*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ε' 14 - 19)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη. Οὐδὲ καίουσιν λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας. Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ Νόμου, ἕως ἄν πάντα γένηται. Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ὃς δ' ἄν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

καὶ τὸ προσόμοιον

ᾠχος πλ.β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὁλος ἐπεπόθησας, τὴν τοῦ Κυρίου ἀγάπην, καὶ ἐπηκολούθησας, Τούτῳ ἀληθέστατα ἱερώτατε, ἐκ παιδὸς ἅπαντα, ὑποτάξας βίον, τῷ αὐτοῦ θείῳ θελήματι, ὅθεν Εὐμένιε, πρόεδρον Γορτύνης σε ἔδειξεν,

φωτίσαντα τοῖς θαύμασι, Κρήτην τε καὶ Ρώμην καὶ Αἴγυπτον· νῦν δὲ ἀπολαύων, ὦ Πάτερ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἀξιοθῆναι ἰκέτευε, ταύτης τοὺς τιμῶντάς σε.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Χρισθεὶς παρὰ Κυρίου, Τίτου ἀποστόλου, θεῖος διάδοχος πάτερ Εὐμένιε, μηδόλως ἐπιλάθου, ποιμνίου ὃ παρέσχεν, σοὶ ὡς κλῆρον καὶ δώρημα, ἐπιστηρίζων ἡμᾶς, εὐχαῖς θεοπειθέσιν.

Ἀνάγαγε καρδίας, φρόνημα νοός τε, σῶν ὑμνητῶν εἰς τὰ ἄνω Εὐμένιε, μετοχετεύων τρόποις, οἷς ἔγνωκας ἀρίστοις, θείου Πνεύματος ρεύματα, πρὸς καρποφόρον ζωὴν, καὶ δόξαν τοῦ Κυρίου.

Ἱερεύσας ἐνταῦθα, ὡς ἐπίγειος ἄγγελος πάτερ Εὐμένιε, ἀξιώσον προσφέρειν, σεπτὰς ὀλοκαρπώσεις, τῷ Δεσπότη τοὺς ψάλλοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸν θαυμαστόν σου βίον.

Θεοτοκίον

Σπεῦσον Μῆτερ εἰρήνης, καὶ ἐπίχεε ἔλαιον εἰρηνόδωρον, τὰ πάθη γὰρ κυκλοῦσι, ψυχὰς ἡμῶν ἀθλίας, ἐπιφέροντα σκότωσιν, καὶ παρωθοῦσι πεσεῖν, εἰς τὸν πυθμένα Ἄιδου.

Ὡιδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Στύλος ἐδείχθης, Γορτύνης πάλαι τρισμάκαρ, νῦν δ' ὑπάρχων Σιών τῆς ἄνω στύλος, στήριξον εὐχαῖς σου, τοὺς κλονουμένους Πάτερ.

Ὅλην σφραγίσας, ἐπίγειόν σου πορείαν, ἐντολῶν τηρήσει τοῦ Κυρίου, Οὐ καμὲ φυλάξαι, τὸν νόμον ἀξιώσας.

Ὑπερηφάνους, λογισμοὺς ἀγχονίσας, ἐν ψυχῇ σου ἀνέπαυσας
Δεσπότην, Οὗ σεπτὸν χωρίον, δείξαις με Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένην, ταῖς ἀρεταῖς βλέποντές σε, οἱ γυμνώττοντες Κόρη
ἐξαιτοῦμεν, ἔνδυσον σοὺς δούλους, χιτῶνα σωτηρίας.

Ὡιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀνάστησον πεσόντας, βάρει δυσθυμίας, πάτερ Εὐμένιε χάριν
αἰτούμενος, παρὰ Κυρίου σοῖς τέκνοις, ἀνευφημοῦσί σε.

Τελέσας σου τὸν δρόμον, ἐν τῇ Θηβαΐδι, καὶ εἰληφῶς τὸν τῆς
δόξης σου στέφανον, τούτου ἀπόμοιραν δίδου, ἡμῖν Εὐμένιε.

Εὐμένιε εὐφραίνου, σὺν τῷ θείῳ Τίτῳ, καὶ τῷ Κυρίλλῳ, Χριστὸν
ἱκετεύοντες, ὑπὲρ πιστῶς αἰτουμένων, ὑμῶν ἀντίληψιν.

Ῥητόρων τοὺς ἐπαίνους, ὁ σεπτὸς σου βίος, ὑπερενίκησε πάτερ
Εὐμένιε, οὗ μιμητὰς ἀναδείξαις, ἡμᾶς τὰ τέκνα σου.

Θεοτοκίον

Ἀνάξιος ὑπάρχων, θείας εὐμενείας, ὁ δυσμενῶς ζῶν Παρθένε
σοῦ δέομαι, σὺν Εὐμενίῳ Κυρίῳ, ἀεὶ πρεσβεύετε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ,
τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ
μεγαλύνομεν.

Μεγαλυνάρια

(τὸ πρῶτον τοῦ Συναξαριστοῦ)

Χαίροις ὁ τῆς Γόρτυνος ποδηγός, καὶ τῆς Κρήτης πάσης, ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῶν θαυμάτων, ἀκένωτος χειμάρρους, Εὐμένιε τρισμάκαρ, πιστῶν ἀντίληψις.

Ἐπιχαίρει Κρήτη Πάτερ ἐν σοί, πλεῖον δὲ καυχᾶται, Ἐκκλησία ἡ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔμπνους βίβλος, Χριστοῦ ἐφάνης ὄντως, Εὐμένιε σὴν ποιμνην, ἐκτρέφων πάντοτε.

Νόσοις τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, ἀσθενοῦντες πάτερ, καταφεύγομεν πρὸς τὴν σὴν, θείαν ἱκεσίαν, αἰτοῦντες τούτων λύσιν, Εὐμένιε θεόφρον, ὅπως τιμῶμέν σε.

Εὐσπλαγχνίας Θείας τοὺς οὐρανούς, πράξειςιν ἀθέσμοις, ἀπεκλείσαμεν καὶ δεινῶς, πάσχοντες αἰτοῦμεν, Εὐμένιε εὐχὴν σου, ἵνα τῇ μετανοίᾳ τούτους ἀνοίξωμεν.

Φύλαττε τοῦ δράκοντος τοῦ δεινοῦ, Πάτερ τὰ σὰ τέκνα, καὶ τῇ ράβδῳ τῇ εὐκτικῇ, κεφαλὴν συντριψαὶς αὐτοῦ τὴν ψυχοφθόρον, ἡμῖν ἐξευμαρίζων, ζωὴν αἰώνιον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.
καὶ τὰ τροπάρια*

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθᾶμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· ῥυσθείμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς δὲ τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ στιχηρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Θεῖε ἱεράρχα καὶ ποιμήν, εὐμενῶς ὑπάνοιξον ὦτα, ταῖς τῶν σῶν τέκνων φωναῖς, καὶ αὐτὰς προσάγαγε, τῷ Παναγάθῳ Χριστῷ, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος, καὶ χάριν πλουσίαν, ὑπὲρ ὃ αἰτούμεθα καὶ εὐελπίζομεν· σὲ γὰρ πεπλουτήκαμεν μέγαν, ἀκαταίσχυντόν τε μεσίτην, τῆς Γορτύνης πρόεδρε Εὐμένιε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθιμι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

Ἐξευμενίζοις τὸν Χριστὸν ἱεράρχα
Ὅσοις σὸν βίον, Εὐμένιε, τιμῶσι.

